

HOMILIA DE LA MISSA DE SANT RAMON AL CASTELL DE CARDONA

Cinquanta anys de la festa de Sant Ramon al castell! Bonica tradició per commemorar, segons la llegenda, que fou aquí que el gran redemptor de presoners va morir i fou acompanyat en la seva agonia pel mateix Nostre Senyor. Així ho testimonia encara la seva capella, construïda en el lloc on segons la tradició van esdevenir-se aquests fets.

Cardona celebra les festes civils i religioses més populars amb estil propi. No ho fa pas per vanitat, sinó per història. Si Cardona va resistir el setge borbònic fins al dia 18 de setembre i fou la darrera plaça catalana que signà la capitulació, amb raó, doncs, celebra la Diada Nacional de Catalunya uns dies després que la resta del país. Si a Cardona morí el sant de la Segarra, és ben escaient que tingui celebració pròpia, més quan commemora fets tan extraordinaris com la visita del mateix Senyor per portar-li el viàtic.

Partim, doncs, d'aquests fets que, com d'altres coses, fan especial aquesta vila de Cardona. A partir d'ells, compreguem: la grandesa del misteri eucarístic; la bellesa dels qui el desitgen i el necessiten cada diumenge; i la relació estreta entre l'eucaristia i allò que avui el Senyor ens proposa a la Paraula de Déu.

****

La grandesa del misteri eucarístic.

Sant Ramon era un enamorat de l'eucaristia. Les seves imatges ens el presenten amb una custòdia a les mans. El quadre que il·lustra un dels panys de paret del fons de la capella del Seminari de Solsona el mostra anhelant l'eucaristia en el moment de la seva mort.

És bonic pensar que aquesta devoció i aquest desig de l'eucaristia, que expliquen el miracle del qual aquí fem memòria, tenia les seves arrels en els seus sovintejats pelegrinatges al santuari del sant Dubte d'Ivorra, tan a prop del seu Portell natal.

Cal, però, anar més a fons. Ramon no el podem associar a l'eucaristia simplement per una raó local o per manifestar el desig de rebre-la abans de la mort. Ell va aprendre, a "l'escola de la Mercè", l'aventura ineludible de tota persona: trobar Déu i viure en una relació personal amb Ell. Descobrir la veritat i viure autènticament.

Ramon va descobrir que Déu existeix, que és creador, però que, a més, ha emprès una aventura d'amor amb la humanitat per oferir a cada persona la llibertat i la vida. Això, Déu ho ha fet en primera persona: s'ha fet home; ens ho ha explicat; ho ha actuat i continuat obrant-ho sacramentalment en el misteri de l'eucaristia. Rebre sovint l'eucaristia, amb les degudes disposicions, és el camí més senzill i veritable per omplir-nos de l'amor i la vida de Déu i per viure com Ell una vida autèntica i feliç.

La vida heroica de St. Ramon –la seva caritat– és impensable sense aquesta descoberta i la consegüent vida eucarística. Potser sí que, per un temps, amb motiu d'una emergència humanitària, és imaginable una entrega admirable. Amb tot, la vida sencera lliurat als altres -bescanviant-se per presoners, cercant de convertir els seus escarcellers...- només s'explica a causa de Jesús, només és possible gràcies a l'eucaristia.

Així mateix ho veiem avui en Sta. Teresa de Calcuta, proclamada santa a Roma. Així també ho reconeixem en aquesta religiosa de Jesús Maria que hem sentit que ha estat assassinada recentment per aquells que no suporten el testimoni transformador del cristianisme.

L'eucaristia fa gent extraordinària, fa sants!

****

La bellesa dels qui desitgen i necessiten cada diumenge l'eucaristia.

L'eucaristia, per a Sant Ramon, no eren les vitamines amargants que havia de prendre per tenir forces. No era quelcom desagradable, feixuc, sacrificat que feia a disgust perquè ho necessitava per fer una cosa que li plaïa. Ans al contrari! Per a ell, l'eucaristia era un gust, un goig, un consol i es frisava sempre per rebre el Senyor. Tant era així que, quan en llit de mort cap capellà li portava el viàtic, el Senyor mateix tingué aquesta caritat extraordinària i sorprenent. Aquell en mans del qual lliurava definitivament la vida s'avançava amb amor a sostenir-lo en aquest pas.

Quina diferència hi ha entre el cristià que s'apropa insensible i fins i tot indisposat a rebre la comunió i el que s'hi apropa piadosament i devot, desitjós i necessitat? És evident que la diferència és l'amor a Jesús i la confiança en la seva presència real en l'eucaristia. Però, també, la possibilitat que l'eucaristia actuï en la vida dels qui la reben.

L'eucaristia, en aquells que la reben piadosament i desitjosa, els provoca un goig interior, una gran pau, una mirada autèntica i veritable sobre tot els

que els envolta. L'eucaristia allibera del pessimisme malgrat la foscor d'aquest món. L'eucaristia dóna força per viure i actuar com Jesús.

L'eucaristia, en aquells que la reben amb indiferència o indisposició, no pot actuar, no treu de la insensibilitat espiritual i no té efectes en llurs vides.

Estic convençut que la majoria dels presents sou dels primers, però, malgrat el vostre desig, us trobeu en una mena de fredor espiritual que experimenteu com a insuperable. No us desanimeu i cerqueu un temps per viure algun recés, pelegrinatge. Aproveu-vos a fer una bona confessió o bé a tenir una llarga conversa amb el mossèn o algun fidel piadós i devot i veureu com comença a canviar la vostra situació.

****

Finalment, la relació estreta entre l'eucaristia i allò que avui el Senyor ens proposa a la Paraula de Déu.

En el llibre de la Saviesa hem escoltat proclamada la dificultat de conèixer els dissenys de Déu. No calen grans demostracions de la veritat d'aquesta afirmació en l'actualitat. Com a societat, estem concentrats en les coses terrenals. En aquest context, la fragilitat del nostre enteniment, la dispersió de la nostra vida, l'obsessió dels nostres sentits exteriors per viure permanentment excitats per imatges, sorolls, flaires, gustos, contactes dificulten molt la vida espiritual, el camí interior per conèixer Déu, el seu projecte i els mitjans per a una relació amb ell. L'autor de la Saviesa conclou que tot això només es pot assolir gràcies al do de Déu: a la seva Saviesa, el seu Esperit Sant.

L'eucaristia és Jesús, l'enviat del Pare, la saviesa eterna de Déu que s'apropa a nosaltres per revelar-nos el misteri de la vida i el camí que hi porta. Més encara, Crist, pel do de l'Esperit Sant, s'ha quedat accessible ara i sempre en l'eucaristia.

Viure amb ell, seguir-lo, ser homes i dones veritablement eucarístics no s'assoleix simplement anant a missa els diumenges. Cal que fem, moguts pel seu esperit, un acte de fe concret i transformador; cal que posem Jesús en el centre, en el primer lloc de la vida, per davant dels més estimats, dels diners, del treball, de l'oci... Quan renunciem a tot això perquè Ell sigui el primer, ja veureu què és allò que succeeix quan es combrega!

****

La grandesa del misteri eucarístic i el goig del seu desig es mostren amb claredat en la vida i la mort de sant Ramon. Arrisquem-nos a unir una vida segons l'Evangelí i l'eucaristia i veureu com enteneu una mica allò que aquí culminava en la vida de sant Ramon!

Canònica de Sant Vicenç de Cardona, 4 de setembre de 2016